

Vlaky v hlavě

Každý kluk chce být mašiníra, tedy skoro každý... Znam ale i pár budoucích popelářů, kosmonautů a jednoho ředitele zeměkoule. U holčiček to není častá touha, mají to prostě trochu jinak, ale budoucí pančitelky, vědkyně, zvěrolékačky a princezny mají přece jen s malými kluky něco společného. Tím spojovacím článkem je láska k vlakům a k mávání zvláště. Je to činnost oblíbená a nejspíš tak uspokojující, že se s láskou předává z generace na generaci a někdy přeroste i v nejasnou touhu stát se železničářem. Prostě milujeme mašinky, modelová kolejiště, slávu starých časů, páru, červenou čepici, píšťalku, plácačku (*pozn. výpravku*) a dámy a pány v modrých uniformách. Docela mne překvapil také jeden odstaveček ze snáře, že ve snu mávati na rozloučenou je příslibem návratu někoho blízkého a u mávání na uvítanou je tomu právě naopak. Vlaky a zvláštní něhu, která nás láká zvednout ruku a pozdravit, prostě máme někde v hlavě a ti, kteří mají tu profesní čest dopravu a vlaky řídit, jsou v dětských očích stále největšími pány železničáři.

Málokdo si uvědomí, že mávání je jednoduše signál – v pracovním procesu se jejich vzhled a použití řídí požadavky NV č. 375/2017 Sb., *o vzhledu, umístění a provedení bezpečnostních značek a značení a zavedení signálů*, stejně jako u bezpečnostních značek, které se v prostředí železnice navíc přílohou č. 4 k NV č. 168/2002 Sb., podle které je *zaměstnavatel povinen na pracovišti označit bezpečnostními značkami stožáry, sloupy, konstrukce, pevné objekty, zařízení a jiné překážky zasahující do volného schůdného a manipulačního prostoru* a dalšími normami a interními předpisy... Signál pak může být světelný, zvukový, dávaný hlasem nebo rukou. Co je však nejdůležitější, musí být pro každého srozumitelný a *jeho účinnost nesmí být ovlivněna* – u bezpečnostních značek je to např. jejich nedostatečnou údržbou - § 2 NV č. 375/2017 Sb. Vzhledem k tomu, že odpovědnost za bezpečnost zaměstnanců, jak dobře víme, nese dle zákona č. 262/2006 Sb., zaměstnavatel, ale i zaměstnanec má za povinnost dle § 106, f), stejného zákona, *oznamovat svému nadřízenému vedoucímu zaměstnanci nedostatky a závady na pracovišti*, nacházíme při své kontrolní činnosti stále příliš velký počet polorozpadlých, rozmočených a téměř neviditelných bezpečnostních značek a míst, kde zaměstnanci mohou lehce přijít k úrazu. Možná i vy sami jste dnes nad něčím takovým mávli rukou – dali jste signál – návěst volno – *lhostejnosti*, která nás nutí chodit se zavřenýma očima a mlčky přihlížet k porušování pravidel.

Ale abych se vrátila k tomu mávání... na jednom malém nádraží stojí každý den dospělý kluk, který uvnitř zůstal (a zůstane) dítětem a moc pravidel nezná. Slíbila jsem jeho mámě, že vám to napíšu, protože takových kluků (a možná i holek) je určitě na světě víc. Chodí mávat na vlaky a na lidi a jsou moc šťastní, když jim někdo odpoví. A kdyby mohli, věřte, byli by těmi nejlepšími pány železničáři, jaké si umíte představit.

Dana Žáková, oddělení BOZP OSŽ Ú